

Sygn. akt I CSK 3449/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko P. P., R. B.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt I ACa 923/20, I ACz 525/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17 grudnia 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo

i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżących zachodzi oczywista zasadność skargi, albowiem „Sąd Apelacyjny w Katowicach przypisał pozwanym takie zachowanie, które zapisane w treści pisma skierowanego do Prezesa PiS nie były objęte jakkolwiek ich wolą”. Skarżący polemizują ze stwierdzeniem Sądu Apelacyjnego, który bezprawności działania skarżących dopatrzył się w tym, że „pозwani nie wskazali w piśmie, że istnieją wymagające zbadania i wyjaśnienia podejrzenia określonych działań powoda, lecz te działania mu w piśmie wprost przypisali, a pisma nie skierowali do podmiotów uprawnionych w ramach posiadanych kompetencji do podjęcia odpowiednich czynności wyjaśniających”. Skarżący powołują się na okoliczności wyłączające bezprawność działania, tj. okoliczność, że działali jako przedstawiciele związków zawodowych w interesie ogólnym. Zdaniem skarżących nie przekroczyli oni swoim działaniem granicy dopuszczalnej krytyki, zaś użyte określenia „mobbing”, „znęcanie psychiczne”, „nękanie” czy „zamieszczenie dowodów pod dywan” nie mogą uczynić, że postępowanie pozwanych, jak to błędnie - ich zdaniem - przyjął Sąd Apelacyjny naruszyło dobra powoda.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. Z lektury uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd drugiej instancji szczegółowo rozważył kwestię dotyczącą podstawy prawnej dochodzonego wobec skarżących roszczenia. W sposób przekonujący uzasadnił, dlaczego zachowanie skarżących ocenił jako naruszające dobra osobiste powoda i bezprawne.

Argumentacja zawarta w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżących własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii jako oczywiście niesprawiedliwego. Jest ono zresztą jasne. Nie wiadomo bowiem, czy skarżący kwestionują fakt naruszenia dóbr osobistych powoda swoim zachowaniem, czy też wyłącznie bezprawność swojego czynu. Powołując się na przepisy ustawy o związkach zawodowych jako podstawę swojego działania, nie wskazują konkretnego przepisu tej ustawy, który mógłby prowadzić do odmiennej od zawartej w wyroku Sadu Apelacyjnego oceny ich działania. Skarżący podważają w istocie ustalony w sprawie stan faktyczny i zamierzają do jego modyfikacji, zgodnie z przyjętym przez siebie kierunkiem. Z ustaleń zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego nie wynika bowiem aby dochodziło do „ewidentnego naruszania praw pracowniczych” przez powoda. Skarżący nie uwzględnili, że postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]